

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II A PENALĂ

DOSAR NR. 18765/3/2015 (4147/2016)

DECIZIE PENALĂ 1671/A

Ședința publică din data de 21 noiembrie 2017

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE –ALIN SORIN NICOLESCU
JUDECĂTOR –DOINIȚA - LUMINIȚA NIȚU
JUDECĂTOR- ISABELLE TOCAN
GREFIER – Iordache Vasilica

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Casație și Justiție- DNA
- reprezentat de procuror Cojocar Daniel.

Pe rol se află soluționarea cauzei penale având ca obiect **apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- DNA și inculpații Y.M.și T.F.** împotriva sentinței penale nr. 2469/25.10.2016 pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală, în dosarul nr. 18765/3/2015.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, **au răspuns apelanții inculpați Y.M.**, personal și asistat de apărător ales, avocat ., cu împuternicire avocațială nr. . depusă la dosarul cauzei (*fila 53*), și **T.F.**, personal și asistat de apărător ales, avocat ., cu împuternicire avocațială nr. . depusă la dosarul cauzei (*fila 69*).

Se prezintă interpretul de limba arabă, d-nul ., cu autorizație nr. . depusă la dosarul cauzei (*fila 38*).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul ales al apelanului-inculpat Y.M., având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv un certificat de grefă din data de 12.09.2017 care atestă existența unui litigiu de natură civilă dintre inculpatul Y.M.și familia H.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că nu se opune

probei solicitate de apelantul- inculpat Y.M., prin apărător.

Curtea, după deliberare, încuviințează pentru apelantul- inculpat Y.M. proba cu înscrisuri, astfel cum a fost solicitată de apărător.

La interpelarea instanței, reprezentantul Ministerului Public, cât și apărătorii aleși ai apelanților- incupați Y.M. și T.F. arată că nu au alte cereri de formulat.

Nemaifiind cereri prealabile de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și declară deschise dezbaterile asupra apelurilor formulate.

.....

CURTEA,

Deliberând asupra apelurilor care fac obiectul cauzei de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015, în baza art. 291 alin. 1 C.p. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 a fost condamnat inculpatul Y.M. la 3 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C.p., fiind făcută aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. 1 și art. 66 alin. 1 lit. a și b C.p.

În baza art. 91 C.p. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere iar în baza art. 92 alin. 1 C.p. a fost stabilit termen de supraveghere pentru inculpat de 3 ani.

În baza art. 93 alin. 1 și 2 C.p. pe durata termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere și obligații: a) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență; f) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.

În baza art. 93 alin. 3 și 4 C.p., pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 70 de zile, la una din următoarele două entități: Fundația pentru Promovarea Sancțiunilor Comunitare sau Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 4 București afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. instanța a atras atenția inculpatului că, în cazul în

care, pe parcursul termenului de supraveghere, nu respectă, cu rea-credință, măsurile de supraveghere și obligațiile impuse de instanță, precum și în cazul săvârșirii de noi infracțiuni, se va dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și executarea pedepsei.

În baza art. 72 Cod penal a scăzut din durata pedepsei perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului, precum și cea a arestului la domiciliu de la 03.04.2015 până la 21.09.2016.

În baza art. 399 alin. 1 Cod procedură penală a menținut măsura preventivă a controlului judiciar luată față de inculpat.

Prin aceeași sentință penală, în baza art.48 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 C.p. rap la art. 6 din Legea nr.78/2000, a fost condamnat inculpatul T.F. la 2 ani și 6 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și b C.p., făcându-se aplicarea dispozițiilor art. 65 alin. 1 și art. 66 alin. 1 lit. a și b C.p.

În baza art.91 C.p. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere iar în baza art. 92 alin. 1 C.p. s-a stabilit termen de supraveghere pentru inculpat de 2 ani și 6 luni.

În baza art. 93 alin. 1 și 2 C.p. pe durata termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere și obligații: a) să se prezinte la serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență; f) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.

În baza art. 93 alin. 3 și 4 C.p., pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să presteze muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, la una din următoarele două entități: Fundația pentru Promovarea Sancțiunilor Comunitare sau Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3 București, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

În baza art. 404 alin. 2 C.p.p. instanța de fond a atras atenția inculpatului că, în cazul în care, pe parcursul termenului de supraveghere, nu respectă, cu rea-credință, măsurile de supraveghere și obligațiile impuse de instanță, precum și în cazul săvârșirii de noi infracțiuni, se va dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și executarea pedepsei.

În baza art. 72 Cod penal a scăzut din durata pedepsei perioada reținerii și arestării preventive a inculpatului, precum și cea a arestului la domiciliu de la 02.04.2015 până la 28.07.2016.

În baza art. 399 alin. 1 Cod procedură penală a menținut măsura preventivă a controlului judiciar luată față de inculpat.

În baza art. 274 Cod procedură penală i-a obligat pe inculpați să plătească câte 12.000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, **instanța de fond a reținut** că prin rechizitoriul nr....din 18.05.2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a corupției s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Y.M., zis „...”, cercetat, în stare de arest preventiv, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 291 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și T.F., zis „.....”, cercetat, în stare de arest preventiv, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 48 din Codul penal rap. la art. 291 alin. (1) din Codul penal și la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În actul de sesizare, în esență, s-au reținut următoarele:

În perioada octombrie 2014 – martie 2015, inculpatul Y.M., în mod direct și prin intermediarul inculpatului T.F., a pretins suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicate inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului.

În perioada octombrie 2014 – martie 2015, inculpatul T.F.l-a ajutat pe inculpatul Y.M., să pretindă suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată de cel ultim menționat asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii definitive de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicată inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului.

S-a arătat că actul de inculpare se probează cu următoarele mijloace de probă:

.....
Instanța de fond a arătat că în cursul cercetării judecătorești au fost ascultați inculpații care nu au recunoscut săvârșirea faptelor.

Examinând și coroborând materialul probator administrat, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de cercetare judecătorească instanța de fond a reținut următoarele:

În cursul lunii octombrie 2014, după ce inculpații O.M. și O.M.au fost condamnați în România, într-un dosar penal în care au fost acuzați de înlesnirea plecării ilegale din România (în anul 2006) a fratelui lor, O.H, denunțatorul ...-...a fost contactat de T.F., care a transmis un mesaj, din partea inculpatului Y.M., cel ultim menționat fiind interesat de o rezolvare, pe cale amiabilă, a unor litigii existente între familiile Y și O. Cu privire

la acest aspect, denunțul formulat de ...-...și ... se coroborează cu declarația inculpatului T.F., care a confirmat această inițiativă a inculpatului Y.M.și cu procesele-verbale de redare a convorbirilor purtate în mediul ambiental.

Martorii denunțatori

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție- DNA și inculpații Y.M.și T.F., cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II a Penală la data de 12.12.2016, sub nr.18765/3/2015.

Prin ***motivele scrise*** depuse la dosarul cauzei (***filele 4-18***) ***Ministerul Public*** a arătat că sentința penală atacată este netemeinică sub aspectul greșitei individualizări judiciare a pedepselor aplicate inculpaților și sub aspectul stabilirii regimului de executare pentru pedepsele accesorii prevăzute de art.65 alin.1 Cod penal raportat la art.66 lit.a și b Cod penal.

Referitor la ***greșita individualizare a pedepselor*** s-a arătat că se critică atât cuantumul pedepselor stabilite de instanța de fond dar și modalitatea de executare aleasă, respectiv suspendarea sub supraveghere a executării, în condițiile art. 91 Cod penal.

Referitor la cuantumul pedepselor aplicate, s-a susținut că instanța de fond a ținut cont doar de datele care caracterizează persoana inculpaților, de împrejurarea că aceștia nu au antecedente penale, fără a se ține cont de toate criteriile prevăzute de dispozițiile art. 74 Cod penal.

Astfel, instanța de fond a motivat alegerea duratei pedepsei principale relevând că inculpații nu au antecedente penale și au avut un comportament bun în societate și familie, dar a arătat și că nu au recunoscut comiterea faptelor, iar în cazul inculpatului Y.M.a reținut, în plus, împrejurarea că are sănătatea precară. Deși s-a susținut că la individualizarea pedepsei se are în vedere gravitatea infracțiunii care rezultă din împrejurările și modul de săvârșire, în concret nu s-a procedat la alegerea unor pedepse corespunzătoare, fiind aplicate pedepse orientate spre minimul prevăzut de lege, infracțiunea de trafic de influență fiind pedepsită prin lege cu pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani.

Alegerea modalității de executare - suspendarea sub supraveghere a pedepselor aplicate, potrivit art. 91 Cod penal - a fost considerată ca fiind suficientă și a fost motivată tot în considerarea conduitei anterioare, a faptului că inculpații nu au mai fost condamnați, a posibilităților de îndreptare, precum și a faptului că s-au aflat sub efectul măsurilor restrictive de libertate perioade relativ mari.

Ministerul Public a arătat că în operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei ar trebui să se aibă în vedere împrejurările și modul de comitere a infracțiunii precum și

mijloacele folosite care denotă pericolozitatea comportamentului ales deliberat de inculpați, fiind descrisă pe larg modalitatea în care au acționat inculpații care au folosit mijloace ilicite pentru a obține personal foloase materiale, pretinzând că justiția poate fi denaturată de la scopul său, că obținerea hotărârilor favorabile se face prin coruperea magistraților, fapt deosebit de periculos într-o societate care face eforturi semnificative pentru consolidarea aprecierii publice a activității oneste pe care o desfășoară cei îndrituiți să realizeze actul de justiție.

S-a mai arătat că deși rezultatul promis celor doi martori denunțatori nu s-a realizat, nefiind introdusă o cerere de revizuire în condițiile preconizate de inculpați datorită intervenției organelor de urmărire penală și luării măsurilor preventive față de inculpați, este semnificativ faptul că ei nu doar au susținut că pot obține punerea în libertate a unui condamnat dovedit pentru comiterea unor fapte grave contra statului român, ci au întărit convingerea celor doi copii ai condamnatului că hotărârea definitivă poate fi desființată printr-o cale extraordinară de atac prevăzută de lege, dar fără a exista în concret motive de revizuire. Aceste motive puteau fi create printr-o construcție juridică nereală, susținute de persoane angajate de inculpatul Y.M. și acceptate prin influențarea judecătorului cauzei.

S-a mai susținut că oferirea unui tipar infracțional pentru dobândirea libertății unei persoane condamnate, care trebuie să răspundă pentru faptele comise reprezintă o conduită care nu trebuia promovată de o persoană care și-a afirmat rolul de lider al comunității arabe din România (inculpatul ... a îndeplinit funcția de al Uniunii Arabilor din România) și de model pentru aflați în această țară.

Împrejurarea că inculpații nu au precedente penale, nu au mai fost cercetați anterior reprezintă starea de normalitate, așteptată pentru persoanele mature care se bucură de încrederea statelor care îi primesc și de protecția activităților desfășurate legal și a familiilor acestora, astfel încât împrejurarea menționată nu poate fi considerată determinantă în alegerea cuantumului pedepsei și a modalității de executare.

S-a făcut referire la conduita procesuală adoptată de inculpați, care au ales să conteste traducerea efectuată în cauză, au refuzat să dea declarații sau au revenit asupra declarațiilor date anterior, aceștia nerecunoscând comiterea infracțiunilor pentru care sunt cercetați.

S-a mai susținut că instanța de fond a considerat greșit că este suficientă aplicarea pedepselor celor doi inculpați în cuantumul ales, în considerarea și a perioadei de arest sub care s-au aflat, fără a mai dispune și executarea efectivă în regim privativ de libertate. Măsurile preventive au fost dispuse și menținute, apoi înlocuite cu forme mai ușoare, treptat, pe măsura derulării cercetării judecătorești, în condițiile prevăzute de lege conform încheierilor atașate la dosarul cauzei, cercetarea judecătorească fiind prelungită în cauză tocmai din cauza numeroaselor solicitări formulate de inculpați.

Referitor la cel de al doilea motiv de apel, legat de *greșita stabilire a regimului*

de executare a pedepselor accesorii prevăzute de art.65 alin.1 Cod penal raportat la art.66 lit.a și b Cod penal s-a arătat că în ipoteza în care instanța de control va menține modalitatea de executare stabilită de instanța de fond, ar trebui să se stabilească inclusiv regimul executării acestor pedepse accesorii, întrucât din cuprinsul art. 65 alin.3 Cod penal rezultă că pedeapsa accesorie se execută numai în cazul pedepsei privative de libertate.

Față de aceste aspecte, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii pronunțate și pronunțarea unei hotărâri temeinice, în sensul majorării pedepselor aplicate inculpaților în raport cu elementele care caracterizează gravitatea deosebită a faptelor săvârșite, solicitându-se să se dispună executarea efectivă a pedepselor astfel aplicate.

Prin *motivele scrise* depuse la dosar (*filele 74-82*) inculpatul *Y.M.* a arătat că hotărârea instanței de fond este netemeinică și nelegală, prin sentința de condamnare nefacându-se o analiză a argumentelor în apărare invocate de inculpat, judecătorul limitându-se doar la copierea rechizitoriului și la redarea declarațiilor date de inculpați, fără a face o analiză proprie a probelor administrate, pe care le-a apreciat în mod greșit (neținând cont, printre altele, și de faptul că în realitate obiectul presupusului trafic de influență, suma de 2 milioane de euro, este probat de existența unor litigii civile între inculpat și martorii denunțatori, încă nesoluționate irevocabil - pg. 30, par. ultim din sentința apelată).

Conform rechizitoriului - pg. 62 - se susține că „.....

S-a arătat că analiza existenței sau inexistenței acestei situații de fapt reținută de parchet, preluată integral de instanța de fond, trebuie să pornească de la probele administrate în funcție de cronologia evenimentelor, astfel:

Ministerul Public a depus la dosarul cauzei *concluzii scrise (filele 129-148)*.

În cuprinsul concluziilor scrise formulate au fost reluate criticile din motivele de apel legate de individualizarea judiciară a pedepselor, arătându-se în plus că în cauză ar trebui să se țină cont de gravitatea sporită a faptelor determinată și de suma foarte mare pretinsă, aproximativ 2 milioane de euro, de natura infrațiunii- trafic de influență – și de frecvența acestui gen de fapte în societatea românească, de perseverența cu care au acționat inculpații în atingerea scopului.

În cuprinsul concluziilor a fost exprimat punctul de vedere al Ministerului Public privind apelurile declarate de inculpații *Y.M.* și *T.F.*.

Astfel, s-a arătat că în cauză *probele administrate* îndreptățesc reținerea concluziei în sensul că inculpații au comis infrațiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, făcându-se referire la aspectele care rezultă din declarațiile martorilor denunțatori și din procesele verbale de redare a convorbirilor interceptate.

S-a susținut că în cauză nu se poate reține teza avansată de apărare legată de

existența unei **provocări** în condițiile în care agenții provocatori au fost definiți de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului ca agenți ai statului sau orice persoană ce acționează sub coordonarea sau supravegherea unei autorități care în activitatea desfășurată își depășesc limitele atribuțiilor conferite de lege de a acționa în scopul relevării activității infracționale a unei persoane, provocând-o pe aceasta să comită infracțiunea, în vederea administrării de probe în acuzare (a se vedea Teixeria de Castro c. Portugaliei, Ramanauskas c. Lituaniei).

Prima condiție care prezintă relevanță în opinia CEDO în această materie a provocării este cea legată de existența unei autorizări și supravegheri din partea organelor judiciare a activităților agenților sub acoperire iar în cauza de față nu se poate vorbi despre existența unui agent sub acoperire deoarece martorii denunțatori nu au acționat în numele vreunei instituții a statului român la momentul inițial când au înregistrat întâlnirile cu ambii inculpați. În plus, prezintă importanță faptul că martorii denunțatoriși ... au sesizat organele judiciare la sfatul unui avocat la data de 24.11.2014, așa cum au declarat aceștia în fața Curții de Apel.

În ceea ce privește **încheierile pronunțate de ICCJ** prin care nu s-ar mai fi prelungit mandatele de supraveghere tehnică și în care se face referire la inexistența unor indicii privind săvârșirea faptelor, acestea nu prezintă relevanță în cauză, în condițiile în care o astfel de încheiere nu ar putea avea autoritate de lucru judecat cu privire la chestiuni ce țin de fondul cauzei, orice altă opinie contrară însemnând o încălcare a principiului separației funcționale a judecătorilor astfel cum a fost reglementat de Noul Cod de Procedură Penală.

În ceea ce privește **traducerile efectuate în cauză**, s-a arătat că apărarea a insistat foarte mult în a accentua o greșeală de traducere ce ar fi fost făcută de interpretul care a tradus discuțiile dintre părți în faza de urmărire penală.

Astfel, inițial s-ar fi tradus un pasaj din discuțiile dintre părți în care se făcea referire la o posibilă intervenție la un procuror, iar ulterior s-a tradus același pasaj în sensul că urma să se facă o intervenție la un avocat, fost procuror, însă pasajul menționat, indiferent de modul în care ar putea fi tradus, este nerelevant în analiza fondului cauzei.

S-a arătat că acuzația adusă inculpaților este de trafic de influență reținându-se în concret că inculpatul Y.M., ajutat de inculpatul T.F., a promis martorilor denunțatori, prevalându-se de influența exercitată asupra organelor judiciare, desființarea, pe cale extraordinară, a hotărârii de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicată inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului.

Acestă desființare, printr-o cale extraordinară de atac, a hotărârii de condamnare a lui O.H, se putea face numai prin intermediul formulării unei cereri de revizuire iar o astfel de cerere vizează doar atribuțiile funcționale ale unui judecător, putând fi

formulată doar la instanța de judecată competentă și fiind soluționată de judecător.

În condițiile în care Codul de procedură penală nu prevede vreo atribuție a Ministerului Public în promovarea sau soluționarea unei cereri de revizuire, traducerea corectă a sintagmei folosite în discuțiile dintre părți nu prezintă relevanță pentru fondul cauzei.

În ceea ce privește *elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență*, s-a arătat că acestea sunt îndeplinite cumulativ.

Discuțiile dintre părți sunt relevante în sensul că s-a făcut referire la un funcționar public apt să îndeplinească actul dorit de părți - respectiv un judecător care să soluționeze favorabil o cerere de revizuire.

S-a arătat că a existat o pretindere a unei sume de bani, aproximativ 2 milioane euro, pentru a se interveni la funcționarul competent iar această pretindere a avut loc atât direct cât și prin intermediul inculpatului T.F..

Pornind de la premisa inexistenței vreunui drept legal de creanță care să justifice pretinderea sumei de 2.000.000 euro, reprezentând contravaloarea imobilelor dobândite în anul 2005 de la familia condamnatului O.H, condiționarea „ajutorului” promis denunțătorilor, de plata acestei sume de bani, se circumscrie infracțiunii de trafic de influență, în condițiile în care inculpatul Y.M.s-a prevalat de influență asupra magistraților îndrituiți să judece, pe cale extraordinară, revizuirea dosarului penal nr. ...al Curții de Apel București, în care O.H a fost condamnat definitiv pentru infracțiuni de terorism.

Y.M., în mod direct și cu ajutorul inculpatului T.F., a lăsat să se creadă că are influență, asupra magistraților îndrituiți să judece revizuirea dosarului penal nr. 33970/2/2005, sub aspectul vinovăției inculpaților fiind irelevantă împrejurarea că funcționarii pe lângă care urma să se intervină nu au fost nominalizați.

Totodată inculpatul Y.M.a promis că va determina funcționarul public să îndeplinească actul ce intra în competența sa.

S-a arătat că îndeplinirea ambelor condiții rezultă din mijloacele de probă, respectiv declarațiile martorilor denunțători, declarația inculpatului T.F.din data de 11.05.2015, înregistrarea ambiantală din data de 05.11.2014 și cea din data de 19.12.2014.

.....
În completare, Ministerul Public a depus la dosarul cauzei, la data de 21.11.2017, **concluzii scrise (filele 277-306)**, conținând precizări legate de elementele de tipicitate ale infracțiunii de trafic de influență.

În ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, s-a arătat că elementul material al faptei constă în pretinderea unei sume de bani, aproximativ 2 milioane euro, pentru a se interveni la funcționarul competent iar această pretindere a avut loc atât direct cât și

prin intermediul inculpatului T.F.. De asemenea, în ceea ce privește pretinderea au existat discuții și sub aspectul primirii foloaselor sub forma unor imobile, clădiri și terenuri.

Referitor la cerința esențială, respectiv fapta autorului de a afirma că are influență pe lângă un funcționar public, acesta influență poate fi reală sau imaginară. Este suficient ca din atitudinea făptuitorului să rezulte nemijlocit sau indirect (atunci când lasă să se creadă) că are o influență asupra funcționarului respectiv. În acest sens în practica judiciară s-a decis că există infracțiunea de trafic de influență și dacă făptuitorul nu are o influență reală asupra funcționarului, așa cum a pretins, fiind suficient să lase să se creadă că are o asemenea influență. (ÎCCJ dec. pen. 1083/2009).

De asemenea nu interesează dacă făptuitorul a precizat sau nu numele funcționarului public asupra căruia are sau a lăsat să se creadă că are influență, fiind suficient să-l fi determinat numai prin calitatea acestuia (ICCJ dec. pen. 1083/2009).

Prezintă importanță ca influența, reală sau presupusă, să privească întotdeauna un funcționar public care exercită atribuțiile de care depinde efectuarea actului soliciat de cel care a dat, a promis, sau de la care s-au pretins bani au alte foloase.

S-a arătat că în cauza de față Y.M., în mod direct și cu ajutorul inculpatului T.F., a lăsat să se creadă că are influență, asupra magistraților îndrituiți să judece o cerere de revizuire ce urma a fi făcută în dosarul penal nr. 33970/2/2005, sub aspectul vinovăției inculpaților fiind irelevantă împrejurarea că funcționarii pe lângă care urma să se intervină nu au fost nominalizați. Totodată inculpatul Y.M.a promis că va determina funcționarul public să îndeplinească actul ce intra în competența sa, făcându-se referire la declarațiile martorilor denunțatori și la procesele verbale de redare a convorbirilor interceptate.

În ceea ce privește efectul concret asupra martorilor denunțatori al promisiunilor făcute, direct și indirect de către inculpatul Y, respectiv atitudinea psihică a cumpărătorului de influență care nu ar fi fost convins de realitatea influenței pretinse de inculpat, o astfel de condiție nu este impusă de textul incriminator, legea penală este de strictă interpretare și aplicare și nici nu apare analizată în doctrina de specialitate.

Impunerea unei astfel de condiții ar duce la situația în care autorii unor astfel de fapte ar putea fi trași la răspundere penală în funcție de credulitatea și moralitatea cumpărătorului de influență (care poate fi convins sau nu de existența unei influențe reale sau care poate să ia sau nu decizia de a denunța fapta autorităților judiciare), în contradicție cu principiul securității juridice în relație directă cu previzibilitatea legii penale, cerințe consacrate în jurisprudența C.E.D.O. (*Kokkinakis c. Grecia*).

Pentru existența infracțiunii este necesar ca făptuitorul să promită că îl va determina pe funcționarul public să acționeze în sensul prevăzut de art. 291 C.pen.

Promisiunea poate fi explicită sau implicită, atunci când rezultă din alte împrejurări de fapt (de pildă, făptuitorul afirmă că va obține liberarea cumpărătorului de influență din starea de arest preventiv) iar în cauză mijloacele de probă administrate sunt

suficiente pentru a se trage concluzia că s-a făcut o promisiune în sensul determinării funcționarului public, respectiv a judecătorului care urma să soluționeze cererea de revizuire.

Urmarea imediată a faptei care constă într-o stare de pericol pentru desfășurarea cu probitate și fără suspiciune a atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public rezultă implicit din activitatea inculpaților.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea a fost săvârșită cu intenție directă, inculpații prevăzând rezultatul faptei și urmărind producerea acestuia.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate, în raport de criticile formulate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept supuse verificărilor în temeiul dispozițiilor art.417 alin.2 Cod procedură penală, Curtea apreciază ca fiind întemeiate apelurile declarate de inculpații T.F.și Y.M.și ca nefondat apelul declarat de Ministerul Public, pentru următoarele considerente:

Referitor la criticile inculpaților legate de nemotivarea hotărârii primei instanțe, Curtea reține că deși în concepția Curții EDO, între garanțiile implicite ale dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenție, se înscrie și **obligatia instanțelor de a-și motiva hotărârile** (*hotărârile Hadjianastassiou c. Greciei, Buzescu c. României, Albina c. României*), instanța europeană a statuat (*hotărârile Ruiz Torija și Hiro Balani împotriva Spaniei*) că obligația de motivare **nu trebuie înțeleasă în sensul că instanțele ar fi obligate să răspundă la fiecare argument al părților procesului**, întinderea obligației de motivare a hotărârilor variind în funcție de natura acestora.

Curtea apreciază ca prima instanță și-a îndeplinit în mod corespunzător **obligatia de a motiva hotărârea**, arătând argumentele avute în vedere la pronunțarea soluției de condamnare, astfel ca nu se impune desființarea hotărârii și trimiterea cauzei pre rejudecare din aceasta cauza. De altfel, dispoz. art. 421 alin. 2 lit. a Cpp nici nu prevăd printre motivele de trimitere spre rejudecare a cauzei nemotivarea hotărârii, fiind avute în vedere cazurile de nulitate absolută, nu și cele de nulitate relativă.

Curtea reține că acuzațiile aduse inculpaților prin actul de sesizare și pentru care instanța de fond a dispus condamnarea acestora **au constatat în aceea că în perioada octombrie 2014 – martie 2015, inculpatul Y.M., în mod direct și prin intermediarul T.F., a pretins suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicate inculpatului O.H., în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului.**

În ceea ce îl privește pe inculpatul T.F.s-a reținut că în perioada octombrie 2014 – martie 2015, acesta **l-a ajutat** pe inculpatul Y.M., să pretindă suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată de cel ultim menționat asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii definitive de

condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicată inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului.

În condițiile în care se susține că acțiunea de pretindere a unei sume de bani legată de exercitarea influenței asupra organelor judiciare pentru desființarea hotărârii de condamnare a inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a acestuia, a fost desfășurată de inculpatul Y.M. în mod direct dar și prin intermediul inculpatului T.F., Curtea va analiza în ce măsură au existat contacte directe între inculpatul Y.M. și martorii denunțatori în care să se desfășoare o activitate de natura celei descrise prin actul de sesizare dar și susținerile din rechizitoriu potrivit cărora inculpatul Y.M. s-ar fi folosit de inculpatul T.F. pentru a transmite mesaje către martorii denunțatori, mesaje care ar realiza tipicitatea infracțiunii de trafic de influență.

Curtea apreciază că un aspect esențial în cauza de față de la care trebuie să se pornească în analiza susținerilor din rechizitoriu privește relațiile existente între inculpații Y.M. și ..., precum și între fiecare dintre aceștia și martorii denunțatori ...- ...și O...., comportamentul adoptat de cei din urmă înainte de formularea denunțurilor în cauză, sinceritatea acestora și implicit măsura în care declarațiile acestora se coroborează cu celelalte probe administrate, astfel încât să vină în sprijinul acuzațiilor aduse celor doi inculpați.

Astfel, referitor la **la contactele existente între inculpați și martorii denunțatori înainte de formularea denunțurilor și la împrejurările care au determinat aceste denunțuri**, Curtea reține următoarele:

Analizând succesiunea evenimentelor în cauza de față, contactele existente între inculpați și denunțatori înainte și după momentul formulării denunțurilor în cauză, Curtea apreciază că nu poate fi ignorată nici modalitatea în care au acționat martorii denunțatori cu prilejul întâlnirilor avute cu inculpații, în special cu prilejul discuțiilor purtate cu inculpatul T.F., relația de dușmănie pe care o aveau cei doi martori denunțatori cu inculpatul Y.M., împrejurarea că unele dintre declarațiile martorilor denunțatori în cursul urmăririi penale sunt practic identice iar pe o serie de aspecte, audiați în cursul cercetării judecătorești și în faza de judecată a apelului, cei doi martori fie nu au putut oferi precizări, fie au dat declarații contradictorii între ele sau cu declarațiile date anterior.

Curtea reține că potrivit normelor penale în vigoare, constituie infracțiunea de trafic de influență *„pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public*

și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri". Curtea observă că noua lege penală a preluat textul din Codul penal anterior cu unele modificări. În timp ce, potrivit art.257 din Codul penal din 1969, elementul material al faptei trebuia să se realizeze de către o persoană care avea influență sau lăsa să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, noua lege penală prevede că elementul material trebuie să se realizeze de către ***o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri***, fiind astfel descrise mai bine modalitățile de incriminare.

Curtea reține că elementul material al faptei de trafic de influență cuprinde trei modalități normative, respectiv primirea (intrarea efectivă în posesia sumei de bani, a unui folos), ***pretinderea (formularea de către făptuitor nemijlocit, în mod expres sau tacit, a solicitării unei sume de bani, a unui bun sau alte valori)***, acceptarea de promisiuni (manifestarea acordului cu privire la promisiunile făcute sau banii/foloasele oferite de către cumpărătorul de influență), aceste noțiuni având înțelesul din vorbirea curentă și nu diferă de sensul termenilor utilizați la infracțiunea de luare de mită. Curtea observă că infracțiunea de trafic de influență este una comisivă și se realizează prin cel puțin una dintre modalitățile normative precitate, acestea fiind alternative, toate referindu-se la bani sau „*alte foloase*”, pentru existența elementului material și deci a infracțiunii de trafic de influență, nefiind necesar ca pretinderea banilor sau folosului, acceptarea promisiunii de foloase ori a darurilor să fi fost urmată de executare, adică de satisfacerea pretenției sau de respectarea promisiunii de foloase. De asemenea, Curtea reține că practica judiciară și literatura juridică au stabilit că nu este necesar ca actul ce intră în atribuțiile funcționarului sau altui salariat să fi fost efectuat, este suficient că s-au primit ori pretins foloase sau că s-au acceptat promisiuni de foloase în vederea determinării funcționarului sau altui salariat.

Pretinderea, primirea foloaselor, acceptarea promisiunii de foloase constituie un contraechivalent al conduitei lipsite de probitate a persoanei care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

Curtea observă că doctrina și practica judiciară sunt constante în a reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență nu are relevanță dacă pretinderea folosului a fost satisfăcută, nici dacă acceptarea promisiunii unor foloase a fost urmată de prestarea acestora, nu interesează dacă intervenția pe lângă un funcționar sau alt salariat s-a produs sau nu, nici dacă prin intervenție (reală sau presupusă) se urmărește determinarea

unei acțiuni licite (efectuarea corectă de către un funcționar sau alt salariat a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu) sau a unei acțiuni ilicite (efectuarea incorectă a actului) ori determinarea unei inacțiuni licite (abținerea de la efectuarea unui act abuziv) sau a unei inacțiuni ilicite (neîndeplinirea unei îndatoriri de serviciu), de vreme ce dezaprobarea exprimată prin incriminarea faptei de trafic de influență privește scopul urmărit de infractor, nu ca un rezultat, ci ca o caracterizare a acțiunii de traficare a influenței reale sau presupuse.

Curtea mai reține că pentru existența infracțiunii de trafic de influență se cer a fi îndeplinite mai multe cerințe esențiale, printre care și aceea ca subiectul activ „*să aibă influență*” ori „*să lase să se creadă că are influență*” asupra funcționarului public sau persoanei prevăzute de lege. Prin expresia „*are influență*” se înțelege că acea persoană se bucură în mod real de încrederea funcționarului sau a altui salariat, ori că bunele relații personale cu acesta corespund realității, așadar acea persoană este în asemenea relații cu funcționarul încât să-l poată determina la o anumită conduită, atitudine, acțiune. Prin expresia „*lasă să se creadă că are influență*” asupra unui funcționar sau a altui salariat se înțelege că o persoană se laudă că are trecere pe lângă un funcționar sau alt salariat (afirmând, de pildă, că datorită încrederii de care se bucură sau datorită rudeniei sau relațiilor personale pe care le are cu acel funcționar sau salariat poate determina o anumită atitudine a acestuia ori poate obține o anumită rezolvare), ori se prevalează, pretinde, afirmă, contrar realității, că este în relații bune cu funcționarul ori alt salariat, se bucură de aprecierea și încrederea acestuia de asemenea natură încât poate rezolva problema de care este interesat cumpărătorul de influență. Se consideră că cerința este îndeplinită și atunci când o persoană, fără a se lăuda că are trecere asupra unui funcționar, nu dezminte afirmațiile altora cu privire la existența acesteia.

De asemenea, în practica judiciară s-a reținut că ***nu are relevanță dacă făptuitorul a precizat ori nu numele funcționarului public asupra căruia are influență, suficient fiind să-l fi determinat numai prin calitatea acestuia.*** Curtea observă, totodată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență nu este necesar ca inculpatul să indice în mod nominal funcționarul public pe lângă care pretinde că ar avea trecere, dacă din conținutul celor afirmate de el se desprinde competența acestui funcționar de a dispune în legătură cu actul referitor la care se trafică influența, deoarece ceea ce este important este ca influența presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată motivul tranzacției. Cu alte cuvinte, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, printre care și aceea ca influența pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul, să privească un funcționar sau alt salariat care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase. Nu are relevanță dacă făptuitorul atribuind un nume acelui funcționar sau salariat, numele atribuit este real sau fictiv. Prin urmare, esențial este ca influența făptuitorului să fi constituit pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.

Curtea mai reține că în actuala reglementare a infracțiunii de trafic de influență, **legiuitorul a adăugat o nouă condiție de tipicitate (nouă cerință esențială), necesară pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii, respectiv aceea ca făptuitorul să promită cumpărătorului de influență că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.** Se constată, astfel, că formularea norme penale criticate — „pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta ...” — este redactată clar, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, deci pentru existența infracțiunii, fiind necesară îndeplinirea cerinței existenței influenței reale sau imagine (conjunția „sau”, cu funcție disjunctivă, având înțelesul curent din limba română — ori/fie, în concret legând noțiuni care se exclud ca alternative), împreună cu/alături de cerința ca făptuitorul să promită că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să adopte conduita dorită de cumpărătorul de influență (conjunția copulativă „și” având funcția de a lega două cerințe esențiale, de a indica o completare, un adaos, o precizare nouă în incriminarea faptei de trafic de influență).

Or, Curtea constată că realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra funcționarului) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență. În aceste condiții se poate susține că, **în lipsa promisiunii făptuitorului că îl va determina pe funcționarul public sau altă persoană dintre cele prevăzute de lege să aibă conduita solicitată de cumpărătorul de influență, fapta de a pretinde, primi ori accepta promisiunea de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public în vederea determinării acestuia să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, nu constituie infracțiunea de trafic de influență. Promisiunea poate fi explicită sau implicită, atunci când rezultă din împrejurări de fapt,** iar infracțiunea există indiferent dacă intervenția promisă a avut sau nu loc și indiferent dacă s-a urmărit efectuarea unui act legal sau ilegal.

Așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prezumțiile de fapt sunt admisibile doar în măsura în care sunt rezonabile, prezumă lucruri dificil sau imposibil de probat și pot fi răsturnate de către persoana interesată ([Cauza Salabiaku contra Franței](#), hotărârea din 7 octombrie 1988); prezumțiile de fapt sau de drept nu sunt incompatibile cu prezumția de nevinovăție cu condiția să fie rezonabile și proporționale cu scopul vizat (Cauza Falk contra Olandei, hotărârea din 19

octombrie 2004), iar acestea trebuie să se încadreze în limite rezonabile, care să țină cont de gravitatea situației prezumate și să păstreze o limită pentru ca dreptul la apărare să poată fi exercitat (Cauza Phillips contra Marii Britanii, hotărârea din 5 iulie 2001).

Prin aplicarea acestor considerații teoretice la datele speței, **Curtea constată că la trimiterea în judecată a inculpatului Y.M. pentru infracțiunea de trafic de influență s-a reținut că acesta, în mod direct și cu ajutorul inculpatului T.F. a lăsat să se creadă că are influență asupra magistraților îndrituiți să judece revizuirea dosarului penal nr. 33970/2/2005, reținându-se că este suficientă referirea la funcția pe care aceștia o îndeplinesc chiar dacă funcționarii pe lângă care urma să se intervină nu au fost individualizați. S-a mai reținut că inculpații au dat de înțeles că urmează să se intervină la judecătoria cauzei, eforturile persuasive fiind orientate către consolidarea încrederii cumpărătorilor de influență în presupusa influență ca motiv determinant al tranzacției.**

Probele administrate în cauză astfel cum au fost prezentate mai sus în cuprinsul hotărârii fac dovada existenței unor contacte directe între inculpatul [Y.M.pe](#) de o parte și inculpatul T.F., însoțit de martorii denunțatori, de cealaltă parte (la 05.11.2014, 19.12.2014 și 26.12.2014) în care inculpatul Y a făcut referire la aspecte legate de situația juridică a condamnatului O.H fără însă ca în cadrul acestor discuții inculpatul să pretindă vreo sumă de bani, lăsând să se creadă că are influență asupra judecătorilor care ar fi competenți să judece revizuirea dosarului penal nr. 33970/2/2005. Afirmațiile legate de discuțiile cu avocați, demersurile făcute sau care ar trebui făcute au, așa cum s-a arătat, un caracter evaziv iar **inculpatul Y nu face o referire directă la cererea de revizuire și nici la funcționarii pe lângă care urma să se intervină și, contrar susținerilor din actul de sesizare, nu se face trimitere nici la funcția celor la care urma să se intervină și care în raport de calea de atac menționată de denunțatori nu puteau fi decât judecătorii Curții de Apel București.**

Curtea constată că pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență este suficientă numai precizarea actului pentru a cărei îndeplinire urmează a se exercita influența făptuitorului iar nu și indicarea persoanei asupra căreia va fi exercitată iar prin determinarea actului este determinată, în mod implicit, și persoana care îl va îndeplini, ca urmare a realei sau pretinsei influențe a făptuitorului, și anume funcționarul în a cărui atribuție intră îndeplinirea aceluia act. Prin urmare, în măsura în care s-ar fi stabilit o referire a inculpatului la garantarea admiterii unei cereri de revizuire, așa cum s-a susținut în actul de sesizare, corelativ cu pretinderea unei sume de bani, ar fi fost suficient să se aprecieze că s-a exercitat un trafic de influență iar funcționarul public vizat nu putea fi altul decât un judecător care ar fi avut competența să soluționeze o cerere de revizuire.

În cauza de față, așa cum s-a arătat, în contextul unor afirmații evazive ale inculpatului și ale unor trimiteri la o eventuală cerere de revizuire numai ca răspuns al unor inițiative ale martorilor denunțatori, fără o referire concretă la posibilitatea de a

influența și a determina soluționarea favorabilă a unei astfel de cereri, fără vreo trimitere din partea inculpatului la judecătorii care ar fi avut de soluționat această cerere, Curtea apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de trafic de influență.

Nici afirmațiile inițiale legate de eliberarea condamnatului O.H pe considerente medicale sau plasarea acestuia în arest la domiciliu (care de altfel vizează clar situația juridică a condamnatului O.H și reprezintă cele mai directe afirmații ale inculpatului care ar putea fi asociate cu o activitate infracțională desfășurată de inculpat dar care însă nu se referă la eventuala formulare a unei cereri de revizuire), nici discuțiile legate de rezolvarea neînțelegerilor dintre cele două familii cu privire la proprietatea unor imobile, în lipsa unei promisiuni adresate cumpărătorilor de influență că va determina judecătorul competent să judece cererea de revizuire să admită o astfel de cerere, nu realizează tipicitatea, sub aspect obiectiv, a infracțiunii de trafic de influență.

În ceea ce privește afirmațiile făcute de inculpatul T.F. în discuțiile cu denunțatorii, așa cum s-a arătat mai sus, în cauză, probele administrate nu dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă că acesta transmitea mesaje din partea inculpatului Y.M. către martorii denunțatori. Deși există câteva contacte între cei doi inculpați, în cauză nu s-a stabilit că ar fi existat o înțelegere între cei doi și că activitatea desfășurată de inculpatul [T.F.ar](#) fi reprezentat un ajutor acordat celuilalt inculpat în comiterea infracțiunii de trafic de influență, nefiind dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, faptul că [T.F.ar](#) fi acționat în numele autorului care ar fi pretins că are influență în vederea soluționării cererii de revizuire formulată.

Pe de altă parte, așa cum s-a arătat în cauză nu poate fi ignorată modalitatea în care martorii denunțatori au înțeles să poarte discuțiile cu inculpatul T.F., reținând că multe dintre afirmațiile inculpatului care ar putea prezenta valențe penale sunt urmarea unor sugestii ale denunțatorilor, în cauză existând numeroase indicii care conduc către o înțelegere între inculpat și martorii denunțatori și nu către o înțelegere între inculpatul T.F. și celălalt inculpat.

Curtea constata ca declarațiile martorilor denunțatori se coroborează cu interceptările efectuate în cauză și cu declarațiile inculpaților doar sub aspectul intervenirii celor din urmă pe lângă oameni politici sau prin mijloace legale pentru eliberarea lui O.H, fără a confirma traficele influenței pe lângă organele competente să dispună eliberarea acestuia (judecătorii Curții de Apel București). Sub acest aspect, declarațiile martorilor denunțatori (cu privire la credibilitatea cărora exista serioase dubii ca urmare a elementelor indicate anterior) nu se coroborează cu niciun alt mijloc de proba administrat în cauză, referirile la calea de atac a revizuirii care apar în interceptări fiind făcute tot de aceștia sau din inițiativa lor și nefiind confirmate în cadrul discuțiilor de cei doi inculpați ca fiind modalitatea prin care se urmărea eliberarea lui O.H.

În ceea ce privește referirile Ministerului Public la o eventuală apreciere asupra realizării tipicității infracțiunii de înșelăciune, Curtea reține cu titlu prealabil că nu s-a

formulat o cerere expresă din partea Parchetului de schimbare a încadrării juridice.

Curtea reține că înșelăciunea este incriminată, în forma de bază, în art. 244 alin. (1) Cod penal, constând în „inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă”, pedepsibilă cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani, și, într-o formă agravată, în art. 244 alin. (2) Cod penal, dacă fapta este „săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase”, caz în care se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

Când făptuitorul lasă să se creadă că are influență asupra funcționarului public deși, în realitate, nu o are, intervine o inducere în eroare, o înșelăciune, care, însă, este absorbită în conținutul infracțiunii de trafic de influență.

Între infracțiunea de înșelăciune și cea de trafic de influență există diferențe esențiale: în primul rând, obiectul juridic al infracțiunii de trafic de influență este reprezentat de încrederea în prestigiul și integritatea funcționarului ce ocupă o funcție în cadrul unei entități juridice, în timp ce obiectul juridic al infracțiunii de înșelăciune constă în buna-credință necesară în cadrul relațiilor sociale privitoare la proprietate; în al doilea rând, în cazul infracțiunii de înșelăciune, violarea proprietății aparținând subiectului pasiv este de esența infracțiunii, spre deosebire de traficul de influență, care poate exista, de exemplu, doar în modalitatea pretinderii unei sume de bani ori altor beneficii, independent de cauzarea vreunei pagube; în al treilea rând, în ipoteza în care traficul implică prevalarea de o influență asupra unui funcționar, care, în fapt, este inexistentă, deși constituie prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, care corespunde deopotrivă laturii obiective a infracțiunii de înșelăciune, celelalte elemente constitutive ale traficului de influență trebuie, de asemenea, să fie analizate – în consecință, în timp ce diminuarea proprietății specifică infracțiunii de înșelăciune nu este voluntară, în cazul traficului de influență, cumpărătorul de influență oferă în mod voluntar suma de bani pretinsă de traficant.

În cauză, situația de fapt reținută prin rechizitoriu a constat în aceea că inculpatul Y.M., în mod direct și cu ajutorul inculpatului T.F. a lăsat să se creadă că are influență asupra magistraților îndrituiți să judece revizuirea dosarului penal nr. 33970/2/2005, fiind descrisă pe larg de către Ministerul Public situația care se circumscrie încadrării juridice de trafic de influență pentru inculpatul Y.M., respectiv complicitate la această infracțiune pentru inculpatul T.F., în raport de această situație de fapt realizându-se apărările inculpaților și intervenind hotărârea de condamnare a instanței de fond.

Curtea reține că în cauza de față urmărirea penală nu a avut în vedere o activitate de inducere în eroare a unei/unor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust, astfel încât nu s-a avut în vedere la trimiterea în judecată a celor doi inculpați o activitate care să se circumscrie încadrării juridice

prev. de art. 244 Cod penal, respectiv înșelăciune.

Prin urmare, a aprecia la acest moment că demersurile inculpatului [Y.M.pe](#) de o parte, respectiv cele ale inculpatului T.F., de cealaltă parte, ar fi fost destinate inducerii în eroare a martorilor denunțatori ...– ...și O...și ar fi realizat tipicitatea unor infracțiuni de înșelăciune depășește limitele unei aprecieri asupra încadrării juridice dată faptelor pentru care au fost trimiși în judecată inculpații.

În măsura în care s-ar proceda în modalitatea menționată de Ministerul Public s-ar ajunge la nesocotirea dispozițiilor art. 371 Cod procedură penală privind obiectul judecării potrivit căreia judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței. Curtea reține că judecata se mărginește la fapta și la persoana cu privire la care a avut loc trimiterea în judecată și investirea instanței, astfel încât în soluționarea apelurilor declarate va aprecia în limitele arătate în rechizitoriu, raportându-se la situația de fapt descrisă prin actul de sesizare.

Față de aspectele arătate, Curtea apreciază că în cauză nu se poate reține faptul că activitatea desfășurată de inculpați ar realiza tipicitatea obiectivă a infracțiunii de trafic de influență respectiv complicitate la trafic de influență pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Curtea reține că aspectul privind neîndeplinirea condițiilor legate de tipicitatea obiectivă a infracțiunilor menționate a rezultat în urma probelor administrate în apel, astfel cum a fost analizate mai sus, în cauză existența unei suspiciuni privind implicarea celor doi inculpați în activitatea infracțională cercetată rezultând din probele administrate în cursul urmăririi penale și al judecării în fața primei instanțe, această suspiciune rezonabilă menținându-se până la finalizarea readministrării probelor în apel. Prin urmare, Curtea reține ca fiind legale și justificate măsurile preventive dispuse față de inculpați pe parcursul procesului penal, constatând de altfel că și în apel, până la lămurirea completă a aspectelor legate de sinceritatea martorilor denunțatori și de relația de dușmănie pe care aceștia o aveau cu unul dintre inculpați, măsura controlului judiciar a fost menținută de instanța de control.

Curtea mai reține că măsurile preventive pot fi luate/menținute când în cauza există suspiciunea rezonabilă ca inculpatul a săvârșit o infracțiune, pentru care este cerut un nivel probator inferior celui necesar a conduce instanța la concluzia dovedirii acuzației dincolo de orice îndoială rezonabilă, impus pentru pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, astfel cum impun dispoz. art. 103 alin. 3 Cpp. Această interpretare este în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului: în hotărârile *Brogan c. Marii Britanii* și *Murray c. Marii Britanii*, Curtea a aratat ca art. 5 paragraf. 1 lit. c nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării. Rolul acestei măsuri trebuie să fie acela de a permite clarificarea, sau, dimpotrivă, înlăturarea suspiciunilor. Faptele care suscita bănuiele nu au același nivel de certitudine cu cele care permit inculparea și, cu atât mai puțin, cu cele

care permit condamnarea. Este motivul pentru care Curtea EDO a refuzat in mod constant sa constate încălcarea art. 5 din Convenție la cererea unor reclamanți care se plângeau ca deciziile prin care au fost condamnați au fost anulate de instanțele superioare pentru erori de fapt sau de drept (Marturana c. Italiei, Benham c. M.B.)

Față de aspectele arătate, Curtea va dispune astfel:

În majoritate:

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală va admite apelurile declarate de **inculpații T.F.și Y.M.**împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

Va desființa sentința apelată și, **rejuducând în fond:**

În baza art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap. la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală îl va achita pe inculpatul Y.M.pentru infracțiunea de trafic de influență prev. de art. 291 alin.1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Va constata că inculpatul a fost reținut, arestat preventiv și sub măsura arestului la domiciliu de la 03.04.2015 la data de 21.09.2016.

În baza art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap. la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală îl va achita pe inculpatul T.F.pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 291 alin.1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Va constata că inculpatul a fost reținut, arestat preventiv și sub măsura arestului la domiciliu de la 02.04.2015 la data de 28.07.2016.

În baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

În baza art. 421 pct. 1 lit.b Cod procedură penală va respinge ca nefondat apelul declarat de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA** împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

În baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul Ministerului Public vor rămâne în sarcina acestuia.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII,

DECIDE:

În majoritate:

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală admite apelurile declarate de **inculpații T.F.și Y.M.**împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

Desființează sentința apelată și, **rejuducând în fond:**

În baza art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap. la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală achită pe inculpatul Y.M.pentru infracțiunea de trafic de influență prev. de art. 291 alin.1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Constată că inculpatul a fost reținut, arestat preventiv și sub măsura arestului la domiciliu de la 03.04.2015 la data de 21.09.2016.

În baza art. 396 alin.5 Cod procedură penală rap. la art. 16 alin.1 lit.b teza I Cod procedură penală achită pe inculpatul T.F.pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență prev. de art. 48 Cod penal rap. la art. 291 alin.1 Cod penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Constată că inculpatul a fost reținut, arestat preventiv și sub măsura arestului la domiciliu de la 02.04.2015 la data de 28.07.2016.

În baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

În baza art. 421 pct. 1 lit.b Cod procedură penală respinge ca nefondat apelul declarat de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA** împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

În baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul Ministerului Public rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 21.11.2017.

În opinie divergentă,

În baza art. 421 pct. 1 lit.b Cod procedură penală respinge ca nefondate apelurile declarate de inculpații **T.F.și Y.M.**împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

În baza art. 275 alin.2 Cod procedură penală obligă inculpații la plata sumei de câte 500 lei fiecare cu titlul de cheltuieli judiciare.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală admite apelul declarat de **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA** împotriva sentinței penale nr. 2469/F din data de 25.10.2016 a Tribunalului București – Secția I a Penală, pronunțată în dosarul nr. 18765/3/2015.

Desființează în parte sentința apelată și, *rejuducând în fond*:

Pedepsele accesorii stabilite celor doi inculpați se vor executa numai în situația revocării suspendării sub supraveghere a executării pedepselor principale aplicate inculpaților.

În baza art. 275 alin.3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat în apelul Ministerului Public rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 21.11.2017.

Cu privire la apelul formulat de inculpați:

Contrar opiniei majoritare, consider că fapta inculpatului **Y.M.** care, în perioada octombrie 2014 – martie 2015, în mod direct și prin intermediarul inculpatului T.F., a pretins suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicate inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.291 alin.1 Cpen [rap.la](#) art.6 din Legea nr.78/2000, iar fapta inculpatului T.F., care, în perioada octombrie 2014 – martie 2015, l-a ajutat pe inculpatul Y.M., să pretindă suma de aproximativ 2.000.000 euro, prevalându-se de influența exercitată de cel ultim menționat asupra organelor judiciare, în vederea desființării, pe cale extraordinară, a hotărârii definitive de condamnare la pedeapsa de 23 ani închisoare pentru infracțiuni de terorism, aplicată inculpatului O.H, în dosarul penal nr....al Curții de Apel București, cu consecința punerii în libertate a condamnatului, întrunește condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute și pedepsite de art.48 Cpen [rap.la](#) art.291 Cod penal cu ref. la art.6 din Legea nr.78/2000.

Am opinat în sensul că solicitarea apelanților, de a se dispune achitarea în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, respectiv complicitate la trafic de influență,

pe motiv că faptele nu sunt prevăzute de legea penală, nu poate fi primită, inculpații T.F. și Y.M. acționând sub aspect subiectiv cu intenția directă calificată prin scop, chiar dacă modalitatea a fost una subliminală, la limita percepției, însă elementul material al infracțiunii constă în mod evident în acțiunea de a pretinde suma de aproximativ 2 milioane de euro, prevalându-se de o presupusă influență asupra organelor judiciare.

Probabil, tocmai modalitatea subliminală, ascunsă, conspirativă de a acționa prin folosirea unui limbaj dual, cu permanente trimiteri la divinitate, uneori mistic a format convingerea majoritară a judecătorilor din completul de divergență în sensul reținerii împrejurării că faptele nu sunt prevăzute de legea penală și, pe cale de consecință, dispunerea achitării, în temeiul art.396 alin.5 Cod de procedură penală rap. la art.16 alin.1 lit.b teza I Cod de procedură penală.

Vinovăția inculpaților este dovedită cu certitudine pe baza actelor și lucrărilor dosarului, în raport de care a rezultat situația de fapt reținută, prin care sunt infirmate susținerile acestora vizând nerecunoașterea săvârșirii faptelor, materializate în concluziile orale și scrise depuse la dosar, solicitarea lor de achitare fiind neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat în mod judicios soluția de condamnare a inculpaților pentru infracțiunile ce au făcut obiectul trimiterii în judecată, argumente care, dată fiind relevanța și temeinicia acestora, sunt însușite în totalitate de judecătorul ce formulează prezenta opinie separată.

Astfel, din probatoriul administrat a

.....În contextul arătat constat că acțiunea inculpaților materializată în condiționarea promisiunii de acorda un ajutor denunțătorilor de plata sumei de bani la care s-a făcut referire se circumscrie infracțiunii de trafic de influență, întrucât inculpatul Y.M.s-a prevalat de influența asupra magistraților îndrituiți să judece, pe cale extraordinară, revizuirea dosarului penal nr. ...al Curții de Apel București, în care O.H a fost condamnat definitiv pentru infracțiuni de terorism, a încercat să negocieze o modalitate în care să intre în posesia sumei de bani pretinse și i-a determinat pe martorii denunțatori ...-...și ..., în mod direct și prin intermediul inculpatului T.F., să creadă în posibilitățile efective de intervenție asupra magistraților care urmau să judece cererea de revizuire a dosarului nr. 33970/2/2005.

Apreciez că susținerea inculpatului Y.M., în sensul că nu a inițiat prima întâlnire cu martorii denunțatori ...-...și ..., întrucât a fost practic implorat de către inculpatul T.F. (care ar fi pretins că ...condamnatului O.H sunt disperăți și au nevoie de ajutorul său) este infirmată de conținutul conversației din 05.11.2014 care se coroborează cu declarațiile inculpatului T.F.și ale martorilor denunțatori ...-...și ..., din care rezultă că mesajul de „împăcare” a fost inițiat de către inculpatul Y.M., care a abordat, ca expresie a voinței sale libere, atât posibilitatea de a influența cursul justiției, în privința condamnatului O.H, cât și dorința sa de a primi un folos material nejustificat din punct de vedere legal - contravaloarea unor imobile asupra cărora pierduse dreptul de

proprietate, în favoarea unor terți.

În același context, consider că sunt relevante convorbirile telefonice purtate în datele de 09.12.2014 și 25.12.2014, din care rezultă, fără dubiu, că inițiativa și controlul întâlnirilor cu denunțatorii au fost ale inculpatului Y.M., care stabilea atât „calendarul” evenimentelor, cât și măsurile de precauție care ar fi trebuit să fie întreprinse cu prilejul comunicării în activitatea infracțională.

Sub același aspect, este relevantă și împ

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO